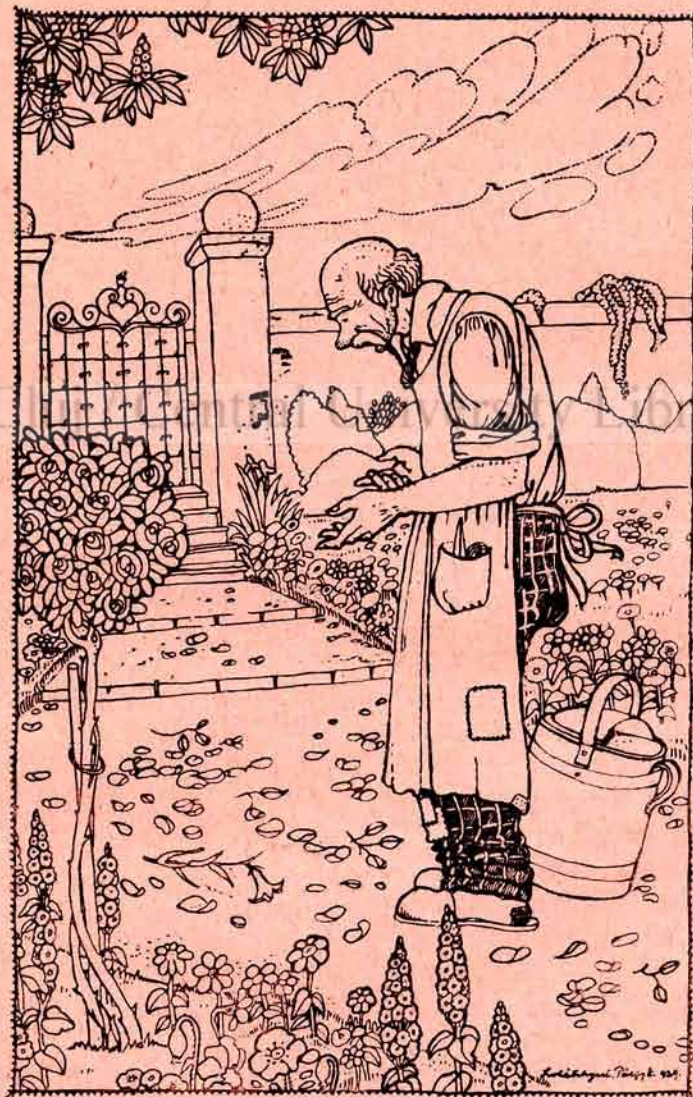

UJ CIMBORA

IRODALMI LAP GYERMEKEK SZÁMÁRA

Laptulajdonos és felelős szerkesztő: **FERENCZY MARGIT.** (FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA)

Az öreg kertész.

(Szövege a 2. oldalon.)

VII. ÉVFOLYAM
12. SZ.

MEGJELENIK HAVONTA KÉTSZER

1939. JÚNIUS
15.

Az öreg kertész.

Alig pirkad már a hajnal.
 Alig hallszik a madárdal.
 Ébren van a kertész, tesz, vesz,
 Öntöz, kapál, minden szebb lesz.
 Búrjánt húz ki imátt-amott,
 Folytatja, mit félbehagyott.
 Nyeseget, majd rózsát szemez,
 Ki nem marad sem az, sem ez.
 Úgy ismeri sok virágját,
 Mint tanító iskoláját!
 Rendben tartja s elkerüli
 Hernyó, s bogár fán nem ül itt.
 Rózsá nyílik a kert élén,
 Százszorszép meg a sor szélén.
 Itt nefelejts, ott látogó,
 Valamennyi oly álmodó.
 Bár néma a virág szája,
 A kertész úgy figyel rája.
 Kapálgat is ott, ahol kell.
 Ezért reggel jó korán kel.
 Mert mindig van neki dolga.
 Ő az úr, meg ő a szolgál,
 Ha parancsol, maga végzi.
 Kertecskéjét kedvvel nézi.

Marcella néni.

Hogy írjuk?

Kendi Juliska, Brassó. Azt írod, megfogadtad a szerkesztő néni tanácsát és a „Hogy írjuk?” rovatot mindig figyelmesen olvasod el. Így is kell. Bár követnék példadát a többi kis cimborák is.

Folytatjuk az „e” betűs szavakat.

egynéhány, egyremásra, egyrészt . . .
 másrészt, egyszer, egyszeregy, egyszermásszor,
 egyszemind, egyszersmindenkorra (egybeírjuk),
 egyszerű, egyszerűsít, egytől-egyig, egy-
 uttal, együgyű, együtt (két „t”-vel a végén),

együttes (szintés kettőzöt „t”), eh! éh, éhes,
 (éhlét csillapítja), ehelyett, éhgyomor, éhhalál,
 éhkopp, ehhez, éhinség, éhomra (vagy éhgyo-
 morra), éhség, e! éj, éjjel, éjjel-nappal, éjfé-
 l, éjféltájban, ejha, éjjeledik, ejnye! ejt, ejtet-
 tem, ejts, ejtsem, ejtsed, vagy: ejtsd, ejtett,
 ejtem, éjjel, éhes, ékesszóló, legékesszólóbb,
 ékírás, ekhó, ez közismert szó, de nem magya-
 ros, ehelyett használjuk a visszhang szót,
 ekként, ekkép, ekképpen, ekkor, ekkora (a
 nagyságra vonatkozik), de: ekkorra, mint idő-
 határozó szót két „r”-el írjuk.

A szent cilinder.

Az iskolában a mértékeket magyarzza a tanító bácsi, hogy van a méter, a kilogram, a liter, stb., s hogy ezeknek a részei: a centiméter, centigramm, centiliter, a centiliterből 100 tesz ki egy egységet. Ez már nagyon kicsi. A gyermekek, — kiki az értelmi fejlettsége szerint — gondolkodtak a mondottakon. A korcsmáros fia, Ábrahám nagy csodálkozással nézegeti a centilitert, mivel, hogy korcsmájukban olyan kicsi mérték nincs. Egyszer csak felnyújtja az újját.

— Na mi az Ábrahám? — kérdi a tanító bácsi.

— Tanító úr kérem, mert, hogy olyan kicsi, azért hívják szencilindernek?

Elvállalok szeptembertől kezdve teljes ellátásra 2 gimnazista leánykát a jövő tanévre. Cím: Faik Antalné Cluj, Strada Gen. Poetas 27.

Humor.

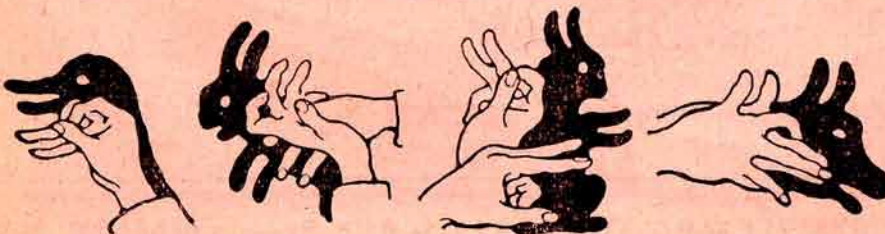
Nagyothallók.

Tóbiás: Moziba akar menni Jónás úr?

Jónás: Nem! Ma este moziba akarok menni!

Tóbiás: Úgy? Pedig azt hittem, hogy ma este moziba akar menni!

Árnyékképek a falon.

Próbáljátok ti is megcsinálni ezeket az árnyékképeket.

Jucika vizsgára megy.

Irta: L. Ady Mariska.

Nézzétek Jucikát, milyen csinos máma:
Selyemszalag a hajában, gyöngysor a nyakába'.

Ruhája is díszes: húzott fodor rajta
s mint egy pompás piros pipacs, olyan
a kalapja.

Jaj, de büszkén lépked, vajjon hova készül?
Talán egyik barátnője hívta meg vendégül?

Nem oda megy biz' ő! Ma lesz a vizsgája.
Ma válik el, hogy atyja rá nem költött hiába.

Úgy... úgy, Juci lelkem! Légy a legderekabb!
Ne takarjon üres fejet az a szép kis kalap.

Örüljön jó atyád s anyád is a drága,
ki becézve öltöztetett ünneplő ruhádba.

Szarkaláb úrfi.

Irta: B. Csűrös Emília.

Az egész búzatábla tanuja annak, hogy milyen rakoncátlan, helytelen portéka volt Szarkaláb úrfi. Ott ágaskodott az út mentén a búzatábla szélén és igen sok bajt csinált a folytonos csintalanságaival. Hol a mellette szerényen meghúzódó margitvirág szép fehér ruháját cibálta össze, hol a búzakaralászokkal gúnyolódott, mert azok a nehéz búzaszemek súlya alatt mélyen lehajtották a fejüket.

Másik oldalán egy pipacs bokor volt Szarkaláb úrfi szomszédja. Azt addig gyötörte szegényt, amíg bánatában elhullatta valamennyi tűzpiros szirmát. Akkor kacagott csak nagyot Szarkaláb úrfi, mikor a pipacsszirmok keringve szálltak a levegőben és a szegény virág csupaszon, szégyenkezve hajlongott a szárán.

— Hó, nézzétek csak Pipacskisasszonyt!
— Hová lett a kényes, cifra selyemruhája...

A búzakaralászok méltatlankodva súgtak össze:

— Mégis csak nagyon gonosz ez a Szarkaláb úrfi!

Szegény Pipacskisasszonyt valamennyien nagyon sajnálták. Amde Szarkaláb úrfi nem törődött ezzel. Gúnyosan billegette ide-oda, vékony derekát és ragyogó kék virágsátorával a búzakaralászok felé integetett:

— Hát csak sajnálkozzatok ti otromba búzakaralászok. én füttyülök rátok!

Alighogy kimondta ezeket a szavakat, vidám gyermekek érkeztek a mezőre. Az egyik pirosruhás kislány kezében nagy virágcsokor volt már. Mikor az élénk színű Szarkalábat meglátta, azt is leszakította. A búzakaralászok sajnálkozva és megdöbbenve súgtak össze:

A kislány gyorsan leszakított néhány búzakaralászt is és a többi kiránduló után szaladt.

Este lett már, mire a városba értek. Szarkaláb úrfi nagyon rosszul érezte magát a sok vegyes virág között és gőgösen hallgatott. A búzakaralászokkal szívesen beszélgetett volna, esakhogy azok reá sem néztek.

A kislány barátságos, vidám lakásba vitte a csokrot, ahol egy szelidarcú asszonynak nyújtotta át, akit így szólított: „Édesanyám!”

Ó, hogy megörvendett a kislány édesanyja a szép mezei csokornak! Rögtön friss vízbe tette az egészet. Mikor a búzakaralászkat meglátta, összezsápta a két kezét és ezt kiáltotta:

— Huskám, drága kislányom! Búzakaralászkat is hoztál? Ezeket édesapádnak adjuk, ha majd hazajön a munkából.

Szarkaláb úrfi kíváncsian leste, hogy mi lesz most? Mégis csak hallatlan dolog, hogy ez az asszony neki külön egy pillantást sem szentelt, azoknak az otromba karalászoknak pedig mennyire örül.

Estére hazaérkezett a gyárból egy sápadt és fáradt ember. Az édesarcú asszony azzal fogadta:

— Nézd csak, mit hozott neked a kislányod a kirándulásról!

A fáradt és sápadtarcú ember két tenyere közé fogta a búzakaralászköteget. Olyan gyöngéden és annyi tisztelettel, mintha szentséget tartana a tenyere között. Meghatottan mondogta:

— Búzakaralászok! Drága szép búzakaralászok! Hej, mégis csak jobb volt a pacirtaszó

mellett szántani, vetni, aratni, mint itt a gyárban dolgozni, ahol heteken át még az eget sem látom.

Felesége megölelte és halkán mondotta:

— De mikor nekünk a gyár adja a mindennapi kenyeret! Ezt a munkát is meg kell becsülni!

Szarkaláb úrfi majd kiesett a virágos pohárból, mikor azt látta, hogy Iluska édesapja arcához emeli a búzakalászokat és megcsókolja őket.

A falon egy Szűz Mária kép függött. A sápadtareú gyári munkás a kép mellé tűzte a búzakalászokat, azután megcsókolta a kis lány homlokát.

— Na, — gondolta magában gögösen Szarkaláb úrfi, — itt az üvegpohárban mégis csak jobb, mint ott a kép fölött!

Talán igaza is lett volna, ha két nap múlva Iluska Szarkaláb úrfit a többi hervadt virággal együtt papírba nem csavarja és a konyhában a tűzbe nem veti. Most már nem hengegett többé a gögös Szarkaláb úrfi, mert a tűzhelyen fellobbant egy láng és az egész színes, illatos virágcsokorból csak egy marék fehér hamu maradt, míg a búzakalászok aranyosan csillogtak a Szűz Mária kép fölött.

Bizony így járt az elbizakodott és hetyke Szarkaláb úrfi. Sajnáljátok-e gyerekek?

Az orvosság.

*Sír-rí Pali, mi a baja,
Nem találjátok ki?
Sarokban az új nádpálca,
Nem kapott még ma ki.*

*Gyere vessző, gyere gyorsan,
El ne késsél, szaporán,
Poroljuk ki a nadrágot,
Hátha megjavul talán.*

*Pali csendes, Pali hallgat,
Most is könyv a kezébe,
Rossz gyermeknek csak vessző kell,
Ha nem fér a bőrébe.*

Edda néni verse.

Hogyan kell illedelmesen enni?

Tanácsok a gyermekek számára.

Akármilyen jó étvággal eszel, ne habzsolj! Akármilyen jól esik az étel, ne csámcsogj! Ha iszol, ne nyelj akkorákat, hogy mindenki meghallja, hány kortyot ittál. A levest ne szörpöld! Kanaladat ne merítsd be egészen a levesbe, hogy az színültig megteljen, mert szádhoz emelés közben a leves könnyen visszacsurog a tányérba és szétfreccsen, vagy magadat csepegteted le a kifolyó lével. Sok levest azért se végy a szádba, mert azt egyszerre nehezen csak erős kortyolással nyelheted le. Egy csepp könnyen a lélegzőcsővedbe kerülhet, s akkor kész a tikácsolás, a göresös köhögés. Milyen ízléstelen dolog az! Hátha még az illető tiszta zsebkendője helyett az asztalkerdőt nyomja köhögő szája elé. Az asztalkendő nem arra való, hogy beleköhögjünk! Ez már neveletlenség, mely minden jó ízlésű embert méltán felháborít.

A levest végig kanalazd ki a tányérból. De ezt ízléssel, nyugodtan végezd. Ha a tányérban néhány csepp marad hátra, nem feltűnő, ott hagyhatod. Nem illik azonban a levest úgy kikanalazni, hogy nagy igyekezetben majdnem a tányér zománcát kaparod le. Ez csúf dolog! Mintha folyton mondanád: „Kár egy cseppért! Kár egy cseppért!” Az ilyen evő falánkságáról tesz bizonyosságot. — Ha a levest megetted, a kanalat bennhagyod a tányérban, hogy azt a fészolgáló (inas, szobalány, eseléd) elvigye. Evés után a kanalat lenyalni, étvágyrontó ízléstelenség. Mily szép is volna, ha az asztal körül ülők nyelvük nyujtogatásával és nyalási gyakorlatokkal szórakoztatnák egymást. Nagy illetlenség és a háziasszonyra nézve sértő viselkedés, ha a levest néhány kanalazás után ott hagyod. Ezzel tüntetően fejezed ki, hogy a leves neked nem ízlik, hogy az szerinted nem jó. — Akár ízlik, akár nem, azt a kis levest add meg, s ne kényeskedjél! Ne félj, nem halsz bele! Némi önfegyelmeléssel az ízlés kényeségét le kell győzzük magunkban. Ennyit megkövetel tőlünk a köteles udvariasság s az illendőség érzete.

Az étkezési illemszabályok megkövetelik, hogy a húst és mellékletét késsel és villával együk. A főzeléket feltétjével együtt szintén. A villa és a kés együttes használata, úgy, ahogyan azt az illemszabályok előírják, ha talán nehezen elsajátítható evési módszernek látszik is, ezerszerre könnyebb, mint a kínaiak evése a két kis vékony páleikával.

(Folyt. köv.)

Nyuszi Pista viselt dolgaiból.

Elmeséli: Dezső bácsi.

VI.

Nyuszi Pista útja közben meg-megállott, s jól megfigyelt mindent, amit egyszer látott. Sietve haladt, de folyton szimatolva, egyszeresak elért egy fenyőerdős dombra. Dombtetőről messze el lehetett látni.

— Ha nincsen igazam, legyek most akármi! — szólott Pista s arca örömtől vigyorgó. — Ni, ottan van Csegez, amott meg Torockó. Akkor már Szentgyörgy sincsen olyan nagyon távol, oda érek délig az Ég jóvoltából. A szentgyörgyi eserjés az új lakótanyám, ott lakik családom, apám s édesanyám. Hogy fognak örülni, ha engem meglátnak! Nem lesz vége-hossza szülőim csókjának... Így is esett az eset! „Hegyipapnak“ fatornyában el sem húzták a delet, Nyuszi Pista már otthon volt. Senki erre nem is gondolt, mivel tegnap óta az a gyász hír járta, hogy Nyuszi Pistát egy nagy sas agyonvágta.

Nagy öröm volt tehát a viszontlátáskor. Megölelték egymást, nem is tudom hányszor.

No, hogy Nyuszi Pista hazakerült újra, feltűnően jó volt! Oh, bárcsak javulna! Hetek múltak el már s Nyuszi éjjel-nappal szelid, példaszerű, mint egy jámbor angyal.

Történt, hogy egy reggel (mert sok mezt járt át), fáradtan aludta az igazak álmát. Ennél fogva nem vehette észre, hogy bőre veszélybe! Közvetlen a háta megett Róka Rudi foglalt helyet, aki nagy szemével majd megette, de megfogni Pistát még sem merte. Ugyanis még emlékezett, hogyan kapott tőle sebet. Tudja jól, hogy Nyuszi szőre mint a tövis oly hegyes lesz, s azt, ki bántja, vérig szántja, s nem kegyelmez.

Róka Rudi mégsem hagyja, mert éhsége biztatgatja.

— Próbáljuk ki még ez egyszer! Gyáva róka, aki nem mer! Ha megszúr, hát a kő bánja, meggyógyulok nemsokára! Különben, ha simogatom, nem támadhat nagyobb bajom... Csak így lágyan szépen, óvatosan szőrementében. Lám a szőre minden helyen, olyan finom, mint a selyem! Mostan visszasimogatom, s így... így meg is nyomogatom. Kissé érdes a gerincen, no de veszély itten sincsen. — Hé te csaló, ide süss te! Hol van az a szűrő túske? — kiáltott rá a vén róka, Nyuszi Pista fülét fogva.

Szegény Nyuszi csak most ébred. Igaz-e vagy széme téved? Róka Rudi keze rajta. — Jaj, végem van! — ezt sóhajtja.

— No te hazug, bizonyítsd hát, hogyan szurkál selymes írhád? Hogyan lett a szőröd hegyes? Mondd el nekem, légy oly kegyes.

— Amint látom, be kell valljak mindent végre! Könyörgök, ne büntess érte! Akkor, igaz, furfangosan bántam veled, de legalább megmentettem nyomorúlt, kis életemet.

— Akkor igen, — szólott a róka, — de sok víz folyt le azóta... lenn az Aranyosban!... Más világ van mostan... Akkor bőrod megmentetted, de ma bizony nem mented meg! Kivált, ha füllentesz, kínosabb véged lesz.

— Tudom a sorsomat, elég baj az nekem. Hej, fejedre szálljon ártatlan nyúlvérem!

— A gyomromba száll az, drága, kicsi Pista. No de szavam szavadat ne szaporítsa! Ördögadtád! Folytassad hát!

— Nem én szúrtalak meg sötét barlangomban. Igaz, hogy ott voltam, félve meghúzódtam. Akkor két sündisznóm őrizte tanýamat. Azok szúrták össze haragos pofádat.

Tehát hazugság volt a te túske szóród? És két tövisdisznó volt akkor az öröd? Kacagnom kell, hogy ily furfangosan becsaptál. Beismerem önként, nem te voltál a számár. De most ki nem játszol kedves Nyuszi Pista! Sérti a szememet ez a selyem írha. Lehúszom hát rólad, éhes vagyok szörnyen. Rég nem volt már nyúlhús árva, kis bendőmben.

Pistának eszébe juttatta a veszte, hogy egy döglött kakast látott itt nem messze. Így szólt a rókához: — Rajtam csupa csont, bőr és egy bunda, nem lakik jól az, aki írhamat lehúzza. De egyebet mondok — félre éhség-gondok! — egy gyönyörű piros kakas, lehetett egy méter magas, csak itt a határban, fekszik holtraváltan. Rodizlandi-féle szép nagy kövér állat, aki azt megeszi, jóllakottá válhat. Elvezetlek oda, nem hazudok, kérlek, csak hitvány testemet holnapig kíméld meg!

Nem bánom hát, legyen! Kisérij el odáig! — elgondolta, hogy ma jól bevaesórázik.

Valóban a kakas megvolt még egészen. Kacag Róka Rudi, vakkant örömben: — Nem hittem, hogy ilyen könnyen megkaplak. Világos, részletekben bekaplak! — s nekiugrott egyszerre a kakasnak.

De csattan a csapda s a rókát megcsapta, éppen nyakon kapta. Rudi bácsi mukkot sem szólt, a csapdában mindjárt „meghót!”

Nyuszi Pista megszabadult, volt magához való esze. S aki másnak vermet ásott, ime, maga esett bele.

Jólesően bámult bámész Nyuszi Pista, egyszeresak valaki kezét megszorítja. Odanéz, hát látja, hogy egy mókus lányka szép veres ruhában felmosolyog rája. Be is mutatkozik: „Nevem Mókus Sára! Gratulálok önnek! Az én megmentőmnek. Ez a róka már régóta üldözött a bokrok között. Nagyon kellett rávigyáznom, hogy a földön ne találjon. Kivált fáktól messze nyomomat is leste. Most, hogy beugratta, s megfogá a csapda, mély hálámát kifejezem. Tisztelettel itt a kezem!”

Pista a lány szemébe néz, jól esik az elismerés. Megrázza a nyujtott kezét: Ugye tiszte? Ugye szeret?

Lesüti két szemét Sára, szemérmes a mosolygása: „Mondhatom, hogy szeretem. Mint a diót kedvelem!”

— No, ha szeretsz, én is téged. Kössünk örök szövetséget! — Szerelmesen mondja Pista és a szíve tárva-nyitva.

— Ha kívánja, — felel Sára — válasszon el az ásó a kapával, mégis előbb... beszéljen... a... mamával.

Nyuszi Pista megígérte s meg is kérte Mókus Sárát feleségnek. S ajándékba vitt magával tiz mogyorót feleségnek. Mókus mama megköszönte: „Lányom tied — mindörökre!” — így rebegte ravaszúl: „Mert hát igen összeillik, nagy fülével tudniillik, a kis mókus meg a nyúl!”

(Folyt. köv.)

*Ki ez a kis fekete lány itt a fenti képen?
Afrikából került ide? Tán szerencsen éppen?
Dehogy, dehogy szerencsen lány. Ó a kicsi Olga,
Kinn a réten virágot szed, van is neki dolga.
Koszorut köt a virágból, illik a hajára,
Napsugár is mosolyogva ragyog le reája.*

Marcella néni.

Örmény közmondások.

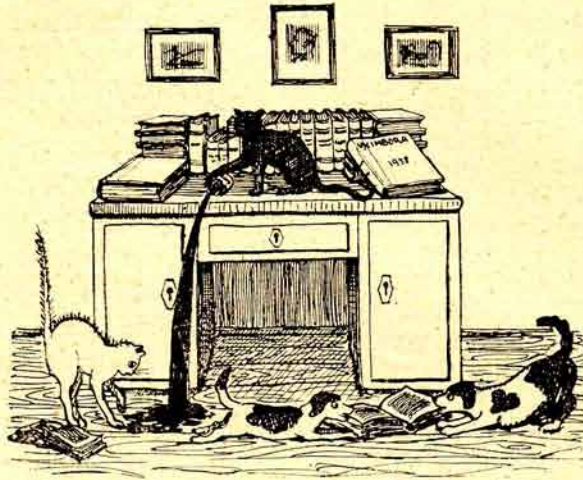
A macska nem érte el a hust és azt mondta: péntek van!

* * *

Tizszer mérj és egyszer vágj.

A tudós szobájában.

Írta: Marcella néni.

Tudós bácsi, dolga akadt,
Otthagya a kis szobáját.
Am az ajtót nyitva hagyta,
S nem figyelte háza táját.
Noha elment Talpas, Bundás,
Besurrantak és Zülfikár,
Alival, a pajtásával.
Nem lesz ebből vajjon itt kár?
Lássuk csak a társaságot!
Mi a tervük, mit akarnak?
Megmutatja ez a kép itt;
Az is, amit eltakarnak.
Ali cica tudós képpel
Az asztalon mind azt mondja,

Hogy a sok könyv s Új Cimborá
Mind csak a tudományt ontja.
Am de felborul a tinta,
S folyik is le már a földre,
Zülfikár ezt észrevéve,
Aggodalmas képet ölte,
A kuttyusok mit se látnak,
Bösen tépik a nagy könyvet.
Félek, baj lesz, s majd a végén
Ők ontanak búsan könnyet.
Nem jósolok, hogy mi lesz itt,
Ha a tudós majd itthon lesz.
Hogyha benyit s hazakerül
Mindent meglát és észrevesz.

Mese napfényes hazáról.

Írta: E. Ónody Rózi.

Valahol messze, szürke felhőkön, kékes távolságokon túl, volt egy ország. Ebben az országban csupa boldog emberek laktak, akik mindig mosolyogtak, örvendve fogtak egymással kezét, ha találkoztak és szerették, nagyon szerették a hazájukat. Bizony, szeretlették is, mert hiszen ez az ország örökké napfényben ragyogott. Néha ugyan az ég egy-egy szelid elborulása üdítő esőt záporozott a fák és növények fölé, amitől azok még csak dúsabban pompáztak, üde zöld színeikben, hozva gyönyörű virágok után illatos gyümölcsöket.

Napfényes ország lakói nem ismerték a hideg kellemetlen hatását, fogalmuk sem volt a didergésről, nem tudták mi az fájni! Még csak árnyékot sem láttak soha, persze mosolygós arcaikra nem rajzolhatott kelle-

metlen, fanyar kifejezést az árnyékos-borus idő hatása. Éltek tehát boldogan, reggelenként napsugarak simogatására ébredve, vigán végezték napi munkáikat ki-ki foglalkozása szerint, szabad idejét fürdésre, egészséges sportokra használva föl. Egyszer azonban külföldi látogatók jöttek, nehéz, sötét ruhákba öltözve, komoly, gondteljes arccal nézegetve a boldog derűsarcú napsugaras haza lakóit, akik az örökös napos helyen élve kicsitől-nagyig fürdőruhában járkáltak.

Az idegenek megbotránkozva csóváltgatták fejüket és barátságtalanul nézegettek szerte-szét, izzadva súlyos vastag ruháikban, nagyokat fújva a melegtől, amihez pedig ők nem lehettek hozzászokva, mivelhogy árnyékos hideg világból jöttek. Ellentétes nép gyermekei voltak, hidegek, komolyak, hazá-

jukban hideggel, faggal küzdöttek, árnyékos fáikon csenevész gyümölcstermésük nehezéte táplálkozási gondjaikat, nem csoda hát, ha ennek a mosolygós, vidám népnek látására csak még mélyebbek lettek arcaikon a nélkülözés szántotta barázdák.

Nem is fogadták el tehát Napfényes ország királyának szíves meghívását, féltek, hogy még meg találnak pukkadni az irigységtől, ha meglátják a ragyogó palota csodás kincseit, esznek a pazar lakoma finom étkeiből.

Haza siettek hát és elmondták komor, mogorva királyuknak, hogy ime, nem is olyan messze van egy nép, amelyik napsugárban fürdőzve, vidám gondtalanságban éli életét, nem sanyarognak, mint ők, küzködve dermesztő hidegben, nehéz gondokkal gyűjtve össze a silány termést, hogy éhen ne vesszenek zord hazájukban.

Kiáltozva követelték, hogy vezessenek hadat a Napsugárország lakói ellen, verjék ki őket hazájukból és foglalják ők el azt, hagyják itt a hideg szelek üvöltő zúgásában komorra merevedett országukat, árnyékos, hűvös berkeivel.

Az emigy megostromolt komor országfő gondolkozási időt kért népétől.

Lássuk tehát, mit gondolt ki?

Hagyjuk itt hazánkat? Rideg és zord, de a hazánk! Támadjuk meg a napsugárországbelieket? Igaz, népünk edzett a sors csapásaitól, de erős a másik nép is a napfény melegétől, az üdítő fürdőktől és az egészséges gyümölcstől.

Megrázta tehát komoly ősz fejét. „Nem, nem akarok vérontást!” Nem ölhetünk meg egy népet, csak azért mert jobban van dolga, mint nekünk, nem áldozhatjuk föl fiainkat irigységéből!”

És újra gondolkozóba esett. És egyszer csak mosoly derengett komoly arcán, megtalálta a megoldást.

Követeket küldött Napfényes hazába, küldve a hegyek kincseiből, drágaköveket, izesítő ásványokat, hűsítő jégtáblákat a melegedő italok hűtésére, szép prémű, ízletes húsú állatokat finom peccsenyének.

Napfényes országban szívesen látták a vendégeket, elfogadták az ajándékokat, jószívvvel viszonzva illatos gyümölcsökkel, melegben érett tápláló gabonákkal.

És ime, a két ellentétes ország lakói megbarátkoztak, testvériesen cserélgetve egymás

között hazájuk termékeit, hála az ősz király bölcsességének, aki nem engedte, hogy az irigység pusztulásba döntse országát ifjúságát, mert hiszen a háború gyilkos dühe véráldozatokba kerül győzőnek és legyőzöttnek egyaránt.

Jó gyermek kívánsága.

*Édes anyám! Édes anyám!
Hallja-e kend! Mit kérek én?
Nem sokára megellik a
Kajla szarvú riska tehén.
Tanítson meg, hogy kell fejni,
Hogy kell sütni lágy kenyeret,
Mosni, varrni, tanítson meg,
Mint az anyám olyan legyenek.
Vegyen imakönyvet nékem,
Hadd járjak el a templomba,
Imádsággal végzett munkát
Megáldani Isten gondja.*

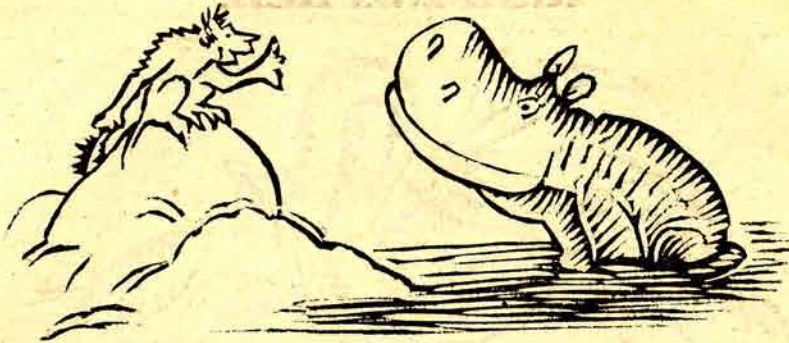
*Édes apám! Édes apám!
Tudja-e, hogy mit kérek én?
Útmutató nyomdokába
Becsülettel léphessek én.
Őrizzem meg örökségül
Tartogatott kicsiny földjét,
Védellezzem verejtékkel,
Szeretettel minden rögét.
Verejtékkel gyarapítsuk,
Fölújítsuk, szaporítsuk,
Hadd válják a dal igazra:
„Gazda leszek, telkes gazda!”*

Fölföldy Mihály.

Bartunek Tífi tánc és tornatanárnő, ritmikus tornát, akrobatikát, gyógytornát és különböző táncokat tanít. Szemet, lelket gyönyörködtet a szép tánc, de csakis akkor, ha szakszerű irányítás mellett sajátította el.

Humoros kép.

1. Majmonidesz Muki vígan sütkérezett a tengerparton egy kiugró sziklán. De csak addig, míg valami óriás lomhaság ki nem emelkedett előtte a tenger vizéből.

Majmonidesz Muki reszketni kezdett

az ijedtségtől. Még elnyeli ez a szörnyű viziló. Már el nem menekülhetett előle. Cselhez folyamodott hát. A szikla tulsó oldalán sütkérezik egy kis tüskés disznó is. Megragadja a lábánál fogva.

Maki-Muki a fényképésznél.

Írta: Földes Zoltán.

(Folytatás.)

A jogász-fiú beletett egy ujonnan készült képet. Le akarta zárni, de ekkor a fényképész elvonta a figyelmét. Hatalmas albumot, vagyis képgyűjteményes könyvet vett elő és azt dicsekedve mutogatta.

Az úrfi tehát letette kezéből a levelet és a fényképet arra a kis asztalkára, ahol a Muki fényképei voltak. Mi hárman — a fényképész, a jogász, meg én — a szép képeskönyvet forgattuk. Nem vettük észre, hogy Muki cimboránk azalatt a kis asztalkánál mivel mulattatta magát. Azt hittem, a saját úri arc-képét nézegette. Hej, pedig nézegetett ő más is... sőt az ecseteket is próbálgatta a letakart nagytáblák táján...

Elég az hozzá, hogy, amint vége volt az albumban való gyönyörködésnek, a jogászdíák odajött a kis asztalhoz. Kezébe vette ismét a levelet, s anélkül, hogy újra megtekintette volna, egyszerűen lezárta.

A Maki képeit a Központi Szálló éttermében vettük elő, miközben Maki ravaszul pislogott felém a feketekávéja mögül. Jó képek voltak. Úgy festett, hogy alája irhattuk volna: „Puk-kampú, Libéria belügyminisztere.“ Csak azon csudálkoztam, miért van a megrendelt három kép helyett csak kettő a borítékban. Viszont miért van egy itt a jogász úr fényképeiből? Na, de mindegy!

Mindegy lett volna nekünk, de a jogásznak — úgy látszik — nem volt mindegy! Ugyanis egy hét múlva megint ott ülünk a Központi Vendéglőben. Hát az egyik asztaltól hozzánk ugrik valaki nagymérgesen:

— Átkozott tréfát csináltak velem! — Akkor látom, hogy a jogász az, akivel együtt voltunk a fényképésznél.

— Nézze uram, itt a levél, amit hazulról kaptam.

Meghökkenve olvasom:

„Kedves fiam! Én írom, szerető édesanyád, szívem nagy fájdalommal. Megérkezett a fénykép. Ó, bár ne is láttam volna meg, hogy így elváltotál! Mi lett belőled én szerelmes szép fiam! Azt írod, hogy ilyen a városi színed! Ó, Istenem, Istenem! Bizony nem kicsit változtál meg, hanem igen erősen. Nem is merem megírni, mihez hasonlítasz. Merjem-e, nem merem... S még két szívatart szívsz egyszerre! Ó, talán ez ártott úgy meg neked, szívem drága magzata! Ó, hogy az én anyai szívemet így megkeserítette a városi színre való változásod...“ stb.

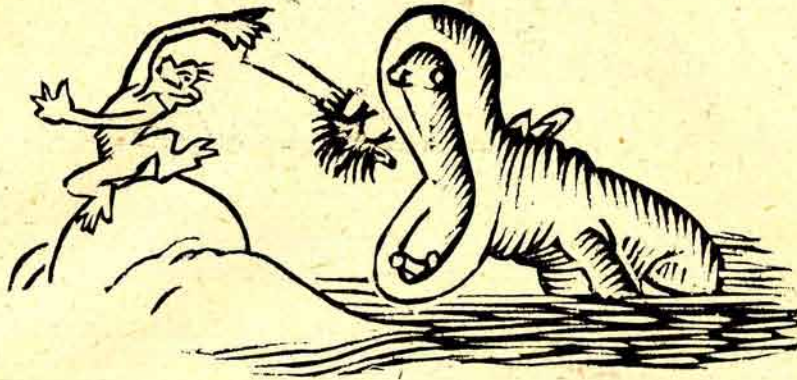
A végén azt írja a szerencsétlen anya, hogy fel kellene utazzanak Kolozsvárra, ha ilyen nagy a baj. De előbb el kell adják a malacos kocát, mert nincs pénz...

Na, hanem most már tudtam mindent. Maki-Muki esente belé az úrfi levelébe a saját képét, a jogászt meg kivette abból... Szerettem volna egy jót nevetni, bár sajnáltam a sopánkodó falusi anyát. Hidegvért erőltetem és higgadtan szóltam:

— Uram! Visszaküldték-e azt a fényképet?

— Nem, de nekem nagy a gyanúm, hogy

Humoros kép.

2. Á-á-á! — tátja ki rettentő száját a viziló, hogy elnyelje szegény kis Mukit. De Mukinak is van magához való esze, — maga helyett a tüskés disznót dobja a viziló szájába.

ennek az úrnak a fényképe került bele a levelembe.

Maki-Muki felegyenesedett. Hogy mit gondolt, mit nem, a maradék feketekávéját szembeloccsantotta a perlekedő úrfival. Erre én is talpra ugrottam a Maki védelmére:

— Uram, ne csodálkozzék!... Ez az én barátom mélyen megsértődött, hogy megsiratott városi színét reá akarja kenni. Nos, az én barátom mért volna csúnyább, mint maga?

A jogász ugrált. De nem mert kettőnkre kezét emelni. Többen körülfogtak minket és a kiszogálók is odaszaladtak.

Végül a fiatal diák odakiáltotta Makinak:

— Ki fogom önt hívni párbajra. És értse meg, le fogom nyisszenteni az orrát!... Azt a tömpe orrát! El fogom küldeni segédeimet.

— Uram! — mondtam én szeliden. — Kár haragudnia. Mert akit ön kihivott párbajra, az egy jól kiképzett urasági majom. Nem hallott ön a híres Maki-Mukiról?

Majom-cimborám büszkén kondorította ki a farkát a frakkja két szárnya közt. Óriási kacagás támadt! „Éljen Maki-Muki!“ kiáltották a vendégek; majd pedig vállukra emelték és körülhordozták.

Persze, a párbajozni akaró diák rettentően le volt főzve. Olyan piros volt, hogy főtt rákhoz hasonlított. Hanyatt-homlok rohant ki az étkezőteremből. Hangos derűtség kísérte. Szegény nem tudta azelőtt, hogy Maki nem ember, hanem majom...

*

Alig szaladt el a jogászyerek, mi is — ketten — hazamentünk a szállásunkra. Itt új meglepetés várt. Hogy honnan tudta meg címemet a fényképész, nem tudom. Az ő levele feküdt az asztalon. Ez állt benne:

„Kedves Uram! Mikor a multkor Önök elmentek, nemsokára megérkezett Firhang Eulália önnagysága. Ő egy művészképet csináltatott velem olajban. A képbe beleöntöttem minden művészetemet és tudományomat. Nagyon szép képet csináltam. A kép letakarva állt a kis asztalka mellett. — Asszonyom! — mondtam, — ez egy nagyszerű pillanat lesz az életében, amidőn lehull a lepel és meglátja 70-ik életévében is gyönyörű arcát. Ez a kép az én büszkeségem. — A lepedő lehullt a képről és az asszonyság majd elájult. Hatalmas, jóvágású bajusza volt az általam festett képen. Elkezdett toporzékolni:

— Így kicsúfolni engemet!... Nekem bajuszt festeni?... Nekem: akinek — esküszöm! — sohasem volt és nem is lesz bajuszom. Mert én egy szende nő vagyok. Ó, én póruljárt Firhang Eulália!

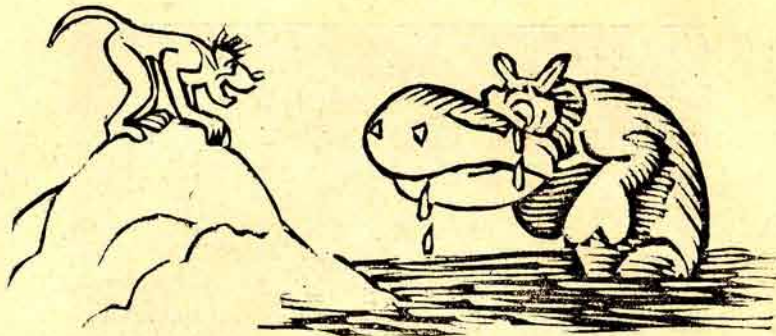
Antik (régies) legyező volt a kezében. Azzal az én képembe vágott. De nem a fösztbe, hanem a tulajdon élő ábrázatomba... És azzal elrohant, mint a lobogó vihar.

Gyanus ám nekem ez a Maki-Muki! Ő ült az asztalka mellett s az esetek mellette voltak. Úgy látszik, rólam másolta rá a bajuszt arra a fölséges asszonyi képre... Aztán ismét letakarta a vászonnal.

Uram, csak annyit mondok: nehogy hozzám jöjjön még az a gaz kópé! Mert, becsületemre mondom, felmártom — olajba!“

Hogy őt — Mukit — mártja-e föl, vagy mindkettőnk, ez nem volt világosan megmondva a levélben. Muki pedig errenésvést véleményét konokul elhallgatta. Valami tökmagot szedett elő a jobb belső zsebéből. Felült a szekrény tetejére és majszolt. Közben a fejembubját célozta a tökmag héjával.

Humoros kép.

3-ik kép. A falánk viziló torkát, száját összeszurkálták a sündisznó tüskéi. Amint a képen látszik, keservében nagy könnyeket hullat a viziló és a végén még Muki kacag a vizlő keservén.

Amít nem tud az ember.

Azt mondják, réges-régen élt egy öreg ember, aki látni, s tudni akart mindent a világon, s aki így kérte a jó Istent: — „Istene, adj számos évet nekem, addig éljek, míg mindent meglátok a nagy világon.“

Isten — meghallván a fohászt — aszerint cselekedett; az évek egymás fölé tornyosultak és az öreg annyira haladt a korban, hogy még a legyeket sem tudta elhessegetni magától. Dédunokáinak emiatt sok baja volt, mert sorra kellett szolgálniok őt. Ha esküvő volt a faluban és az unokák hivatalosak voltak oda, elindulás előtt egy gyermeket otthon hagytak, hogy a legyektől megvédje az aggastyánt.

Amint a gyermek hajtogatja a legyeket,

egyszer csak jön egy másik gyermek, — ennek barátja — s az esküvőre való menésre biztatja ezt. — „Nem mehetek, apám azért hagyott itt, hogy nagyapámat megvédjem a legyektől.“

— „Esztelen vagy, barátocskám. Önts le tejjel a falat, hogy odagyűljenek a legyek, és akkor vígan mehetünk a mennyegzőre.“

Amikor meghallotta az aggastyán, — aki oly sok keserű évet élt, — hogy mit mondott a gyermek, égre emelte szemét, s elhaló hangon ezt mondta:

— „Úram! Vedd el napjaimat. Nem akarok tovább élni. Bármennyit éljen egy ember, sohasem tudja felfedezni a világ titkait..“

Marin Apostelescú nyomán románból fordította: Szócs Béla.

Üdvözlő sorok

Teleky Dezsőhöz hatvanéves születési évfordulója alkalmából.

Amíg mások új utakat vertek
és puffogó jelszavakra
büszkén meneteltek,

Te felkaptál egy elejtett zászlót
s fölírtad rá a legrégibb,
de legszentebb pár szót:

„Szeresd a Gyermeket, mentsd a Gyermeket,
Mert benne él tovább elárvult nemzeted!
Ő a jövő élet zsendülő csirája,
jövendőt épít, ki gondot visel rája!“

Zászlótartó kezed erősítse Isten,
S hatvan év gondjától deresedő födre,
ezer áldást, békét, boldogságot hintsen!

L. Ady Mariska.

Évzáró ünnepen

Egy hosszú, munkás év utolsó napján
gyűltünk össze most az iskolában.
Szívünk örömtől dobban s jól érzi magát,
mint a virág, ha perzselő nap nyugtán
üdítő esőcsepp járja át.

A szünidő drága időszaka vár.
A felfrissülés lenge szellője
círogassa meg fáradt arcunk,
újabb munkára erősítsen, merthát:
nem könnyű dolog a mi harcunk.

Aki mindenek felett való Lélek!
— ne vessen meg, ha más, vagy én véték,
... Ha mulasztásban lettünk hibásak:
javításukra legyünk készek!

Egy hosszú, munkás év utolsó napján
hálásan szóljon ajkunk: Isten!
Szent kegyelmed ezután se vond meg
s dolgainkban Lelked segítségén.

Sáromberke.

Bartha István.

A kolozsvári kis cimborák nyári kirándulása.

Június 4-én rendezte a szerkesztőség a második kirándulását a kis cimboráknak a szépfekvésű Hója erdőbe.

A kirándulásra már hetekkel előbb készülődtek a kis cimborák. Vasárnap reggel 8 órakor gyülekeztek a szerkesztőség udvarán. 9 óra táján indult meg a Széchenyi-téren, Malom-utcán s a séta-téren át a kis csapat. Megérkezéskor tízóraiást tartottunk. A városból hoztunk friss tejfelt, s a fáradt és szomjas kis cimborákat pompásan felüdítette a tejeles kenyér. Úgy, hogy el is határozták, hogy minden alkalommal hoznak 3 Leit tejfelre, ha kirándulásra jönnek, mert nagyon megszerették. A tízóraiás után különböző versenyek következtek, azután futós játékok, kinn a bárány, benn a farkas, amerikai tolvaj lépés, kertészesdi, stb. Félegykor a fiúk rózsegyűteni mentek, hogy szalonnát, vagy húst süthessenek azok, akik hoztak magukkal! Két óráig tartott az ebéd. Pompás étvággal evett mindenki. Kettőtől háromig pihenés volt, vagy napezás. Háromkor ismét kezdődtek a játékok. Teleky Jóska bácsi szebbnél-szebb dalokra, kánonokra tanította a gyermekeket. Ezek közül nagyon tetszett a Hajmási Péter, Hajmási Pál, János bácsi keljen fel, de legjobban a Cse'bogár, cse'bogár, sárga cse'bogár című dal. — Olyan szépen nótáztak a kis cimborák, hogy még az ismeretlen ide-

genek is odagyültek hallgatni őket. Akadt még más játék is, hátulsó pár előre fuss, üsd a harmadikat, stb. Öt órakor megette kiki a még meglevő elemőzsiáját, aztán félhétkor hazaindultak egy boldogan töltött nap emlékével. A kolozsvári kis cimboráknak ez már a tizenkilencedik kirándulásuk volt az elmúlt évek alatt.

Fegyelem, rend jellemezte a kirándulást és jókedv. A gyermekek megszokják a turisztáskodást, a természetjárást és nagykorukban is igyekeznek szabad idejüket kinn a természetben tölteni.

*

Nagyon fontos volna az ország természeti szépségeinek a megismerése szempontjából, ha a vidéki kis cimboráink számára is rendszeresíteni lehetne a kirándulásokat. Nőszövetségeknek, leányegyleteknek, egyházi vezetőknek, tanítóknak kellene kezükbe venni a kirándulások rendszeres rendezését.

A nyár folyamán egy pár helyen látogatást tesz a Szerkesztő néni. Felhasználja majd az alkalmat, hogy, ahol látogatóban lesz, kirándulásra vigye a ottani kis cimborákat. De egyuttal a kis kertészkedők kertjét is megnézi, ki hogy kertészkedik a kapott ajándékmagvakkal?

Készüljetez vidéki kis cimborák a nyári találkozóra, a Szerkesztő néni látogatására.

Pille, pille, tarkaszárnyú pille.

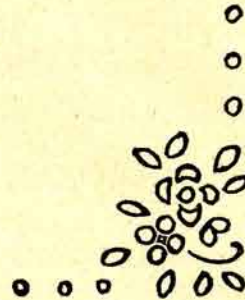
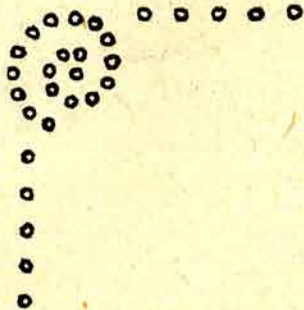
Pille, pille, tarkaszárnyú pille,
Hova repülsz, merre, merre szállsz?

Addig szállsz tán kis pille az égen,
Amíg Tündérországra találsz?

Kézimunka és rajz is.

Zsebkendő-sarokba való minták.

Tervezte: Jolán néni.

Most a szüenidőben több időtök lesz a kézi munkára is. Itt közlünk két szép zsebkendő mintát. Fehér zsebkendőbe fehérrel,

színes zsebkendőbe színessel kell behimezni. Fehér másolópapir, vagy indigó segítségével rajzolhatjátok át a zsebkendőre.

Mese a vadrózsáról.

Vadrózsa bájoló lággy illatja árad,
Te vagy a lelke tán Csipkerózsikának.

Álmodik a lányka mesebeli szépről,
S nem tudja, hogy közelg az ő ébresztője.

Belép a királyfi, csodálkozva bámul,
Megejti a lányka harmatos szépsége.

Csipkerózsa szirma átöleli testét,
Kis kezét sem lehet megfogni, mert szúrnak.

Parányi fehérség ragyog a homlokán,
Királyfi csókjai mind, mind oda hullnak.

Felébred a lányka, kinyitja szép szemét,
A sok édes virág kacag örömeben.

Szeretlek királylány, légy a feleségem,
Az leszek királyfi, megálmodtam régen...

Schullerné Sillay Erzsébet.

A kínai kereskedő becsülete.

Egy előkelő angol úr számára közelebből Kinából hatalmas ládában szállitmány érkezett. Az angol kibontotta a ládát és meglepetve tapasztalta, hogy abban mesés értékű kínai porcellánkészlet van. Mivel a készletet

nem rendelte, levélben fordult a feladó céghez, világosítsák fel, hogy miért küldötték a készletet? A kínai cégtől meglepő választ kapott. A készletet az 1700-as évek végén egyik őse rendelte meg és árát akkor ki is fizette. A rendkívül finom, csodás szépségű és teljesen kézimunkával elkészített készlet gyártásán egy család több nemzedéke dolgozott. A csaknem 150 évig tartó munka most befejeződött és így a cég a készletet a megrendelő törvényes leszármazottjának annak rendje és módja szerint kötelességének tartotta leszállítani. Az udvarias kínai kereskedő azzal fejezi be levelét, hogy reméli, miszerint a munka kiérdemelte őlordságának legmagasabb megelégedését.

Feri bácsi.

Ahogy kis cimboráink írnak...

Kedves Marcella néni!

Marcella néni felszólítására én is megírom a bemutatkozómat. Somssich Judit Kingának hívnak, Szarkaváron lakom Somogy megyében és a kaposvári leánygimnázium III. osztályába járok. Hűségesen olvasom a kis cimborát, az első betűtől az utolsóig és nagyon nehezemre esik a türelem, mikor néha 15-ike helyett 22-ikén kapom meg a várva-várt kis lapot. Igyekszem kis cimboráim példáját követni és ennek a kedves kis lapnak igyekszem új cimborákat szerezni. Egyelőre csak egy mutatványszámot tessék szives lenni

küldeni Márffy Lászlónak és Ellának Hencse, Somogy vm.

Remélem, hogy ezt a toborzást siker fogja koronázni és hogy sok előfizetőt szerzek még a jövőben az „Uj Cimborá” számára.

Marcella nének kezeit csókolom, kis cimboráinkat pedig szeretettel üdvözlöm:

Somssich Judit Kinga.

Kedves Marcella néni!

Mi is szeretnénk bemutatkozni a kedves Uj Cimborának és a kis olvasóknak. Nevünk Fodor Margit és Erzsébet Cluj. Augusztusban záródásba járunk negyedik osztályba. Az Uj Cimborát nagyon szeretem és örvendek, hogy én is beléphettem az olvasók táborába. A szerkesztő néni kezeit csókoljuk

Margit és Erzsébet.

Kedves Marcella néni!

Mi is beküldjük bemutatkozó fényképünket. Nevünk Szász Béla és Olivér. Na-

gyon szeretjük olvasni az Uj Cimborát. A Református kollégiumba járunk. Kezeit csókoljuk kedves Marcella nének.

Szász Béla és Oli.

Bemutakozó.

A fenti képen Szász Géza kis cimboránk mutatkozik be. Ő is olvasója az Uj Cimborának. Különösen rajzolgatni igen szeret. Főleg autókat. Már három és fél éves korában rajzolgatott. Az Uj Cimborá 1935. évi I. országos gyermekrajzkiállításán díjat is nyert rajzaival.

A képen még láttok más valakit is. Elárulom nektek, hogy az a valaki a Gézuka apukája, az a Feri bácsi, aki nektek ismeretterjesztő és tudományos cikkeket szokott írni.

Kedves Szerkesztő Néni!

Hosszas betegségem miatt későre írok levelet. Még most is nagyon gyenge vagyok, de azért a Cimborát betegen is vártam és elolvastam, csak levelet írni nem tudtam. A rejtvényeket is minden számban megfejtettem.

Kedves szerkesztő néni! Egy kérésem van. Legyen szíves és ha lehet választ kérek a selyemhernyó tenyésztéséről, lehet-e értékesíteni és hol? Körülbelül milyen árat lehet elérni? Hogyha a szerkesztő nénitől kedvező választ kapok, akkor foglalkozok vele. A tavaly egy párat egy kis cimborától kaptam, megtartottam és betegségem alatt elfelejtkeztem róluk és igen korán kikeltek, alig tudtam őket etetni, mert nem voltak az eperfák még jól kirüggyezve. Ha a szerkesztő néni biztatni fog, hogy lehet értékesíteni a selyemgubókat, akkor foglalkozni fogok a selyemhernyótenyésztéssel. Nekem is lesz gondom, hogy ne legyen soha hátralékom az Uj Cimboráért.

Üdvözlöm a kolozsvári kis cimborákat és a szerkesztő néni kezeit csókolja és minden jót és egészséget kívánok a jó Istentől.

Magyarlapád, 1939. év, május 31.

Kiss Sándor, IV. el. o. t.

A VIÁD hentesárúiról mindenütt beszélnek
Amerre a jóévtágyú emberek csak élnek.
Mennyi inycsiklandó falat, mennyi finom étel,
Hogyha mindig ezt fogyasztod tovább élsz száz évvel.
Vajat, túrót, konzerveket, szardiniát, sajtot

A VIÁD-féle üzletekben, frissen, tisztán kapod
És ha elmész kirándulni erdőbe, hegyekbe,
Az ennivalódat mindig **VIÁD**-nál szerezzed be.
Fogadd meg a jó tanácsom, kincsed ér ez Neked,
Mert, amit **VIÁD**-nál vásárolsz, élvezettel eszed.

Tanácsok a gyermekek részére.

Kis szívek a nagy szívben.

Üzenjük nektek kis cimborák, hogy a lakás-változást azonnal jelentsétek a kiadóhivatalnak. De ha huzamosabb időre nyaralni mentek, azt is írjátok meg, hogy a nyaralás ideje alatt is utá-natok küldhessük a lapot. Mindenesetre meg kell írni, hogy mennyi ideig maradtok távol.

Kulsár Erzsébet, Müller Erzsébet és a többi román. kath. elemi iskolások. A nyár folyamán meg-nézem a virágos kertjeiteket. Július 19—20-án lesz-ek a ti szép hegyekkel, bércekkel koszorúzott vá-rosotokban, akkor aztán elmegyünk veletek va-lami szép kiránduló helyre. Az összes ismerős gyermekeket meghívhatjátok a kirándulásra, de születeiket is. Nekik is jót fog tenni a séta.

Rácz Hedvig, ref. elemi iskola növendé-kei, Bodonyi Ica s a többi szebeni kis cimboráim. Szeretettel gondolok rátok is. Ha a jó Isten az egészségem megtartja, ti hozzátok is ellátogatok a nyáron. — *Búzás Gábor és Jancsi, Elekes Évike, Lempert Magda és Marci, Schuster Vince Zoltán, Szücs Ildikó és Attila, Török Klári.* A régi hűséges kis cimborák közé tartoztok ti is. Július első napjaiban, remélem, találkozni fogok veletek. Ha szép idő lesz, elmegyünk majd valami szép helyre kirándulni. Hívjátok meg kis baráta-aitokat, s születeket is a kirándulásra. A szép természetben hadd gyönyörködjenek ők is. — *Kemény György, Molnár fivérek, Nemes Nagy Éva, Pál István és Ilonka, Szabó Ildikó, Adélka, Király Ildikó.* Nálatok július 9., 10., 11., 12. és 13-án lesz a szerkesztő néni. A kirándulást, ha lehet, július 10-én tartjuk meg nektek. Hívjátok meg kis baráta-aitokat és születeket is a kirándulásra. — *Raab Etelka, Kajcsa Tibike, Simon Etelka és Anna, Sanek Boriska, Dobránszky Irénke, Lőrincz Anna és Ilona.* Régi hűséges kis cimboráim vagytok. Emlékszem rátok még az 1936. évi nagy körút idejéből. Ha Isten éltet, július 14., 15., 16. napjaiban köztetek leszek. Ha sikerül, a kirándulást jul. 15-én vagy 16-án tartjuk. El ne felejtsetek az ismerős gyermekeket meghívni. — *Bertalan Izabella, Dienes Pali, Domján Éva.* Ti rátok is jól emlékszem a nagy körút idejéből. Alig várom, hogy lás-sam, mennyit nőttetek azóta. Veletek július 6., 7., 8. napjaiban szeretnék találkozni. A ki-rándulás iránt Dienes Palinál érdeklődjétek. — *Marosffy Baba, Nagydobos.* Már nehezen vártam Babukám a leveled, hogy tudjam, merre, hova vetett benneteket a sors. Jó mesz-szire elkerültetek Ploestből, Nagydobosra. Szeretném, ha új helyetekről csupa jó híreket hallanék. Nagydobos, azt hiszem, nincs mesz-sze Kisnaménytől, az én kedves szülőfalum-tól. Ha egyszer arra jártok édesanyáddal, látogassátok meg a kisnaményi iskolásokat, azok is olvasói az Új Cimborának. A tobor-

zást várjuk. A 200 Leit a művész bácsi át-adta. Írj máskor is Babuka, várom a leve-ledet. — *Gr. Somssich Judit Kinga, Szarka-vár.* Bemutatkozó leveled megkaptam. Öröm-mel olvasom belőle, hogy a toborzó munka köztetek, a távoli kis cimborák között is meg-indult. Mennél többen toboroznak kis cimbo-raink közül és mennél többet, annál virág-zóbb, annál erősebb lesz az Új Cimborá. Te-hát, mondhatni, a ti kezetekbe van letéve gyermekek a lapnak a sorsa. Ahogy dolgoz-tok érte, úgy segíti az Isten is előbbre ezt a kis lapot. A kért mutatványszámot a Márffy gyermekeknek elküldtük.

Ammer Éva, Márkos Judith, Kiss Margit-Báló Erzsébet, Vass Jolán, Boldis Irén, Gabányi Kamilla Kolozsvár, most lettetek ti is új cimborák. Szeretettel fogadunk magunk közé. Biz-tosra veszem, hogy még sok örömet szerez nektek ez a kis ujság. Akik közületek szeretnek kirán-dulni, azokat elvisszük majd a közelműnyeki ki-rándulásokra. De a szombat délutáni (5 órai) fo-gadó délutánra is szívesen látunk mindnyájato-kat. *Turdean Tiborka, Kolozsvár.* Még csak négy és fél éves vagy, de édesanyád máris beiratott a kis cimborák közé. Azért iratott be, mert tudja, hogy hozzánk jó helyre kerültél. Jöjj majd be egy szombat délután, hogy megismerjünk. *Balázs Kornél, Trenháft Tibi, Goldner Kató, Dávid Ger-trud, Kiss Gábor, Borsai János, Müller Adám Kolozsvár.* Várjuk a bemutatkozó leveleteket. Az új cimborák között ugyanis az a szokás, hogy az ujonnan belépő kis előfizetők vagy levélben, vagy fényképen bemutatkoznak, s kéri, hogy a többi kis cimborák fogadják őket szeretetükbe.

Vadnay Dezső. Bimbi és Botondot napi-rendre vettük. Am a 11-ik oldaltól a 29-ig hiányoztak a lapok. Ezt kérjük megküldeni. — *Gál Lajosné.* A küldött kéziratokat közön-jük. Rendre-rendre közlésre is kerülnek. — *Károlyi Lajos.* A küldött 95 lejt honorárium-képp postáztuk. Bár nagyobb összeget küld-hetnének. Sajnos, ezidőszert a gazdasági vi-szonyok ma a lapokra, folyóiratokra nem kedvezőek. — *Kiss Sándorné Ioneszi.* Meg-érkeztek-e idejében a kért számok? — *Orth Győző.* A kliséket alkalmilag küldjük. A eserekliséket aszerint, amint megjelöltük, kérjük minél hamarább.

L. Ady Mariska. A küldött kéz-íratok mind sorra kerülnek, a régié is. — *Hegyi Mózes.* A kéziratok sorra kerülnek. Meleg üdvözet! A könyv illusztrálása ügyé-ben beszéltem, de akkor a báró azt mondta, hogy a kézirat nincs nála s nem tud nyilat-kozni. Írjon neki egyenesen az ügyben. — *Bartha István.* A „Három gidós kecske” sor-rendre van tűzve, csak várni kell vele. — *Tóth Ferenc.* Sikerült-e valamit a Zizi kottái ügyében elérni? — *Osváth Albert.* Munkál-kodását, cikkeit, amennyiben megfelelőek, szí-vesen vesszük.

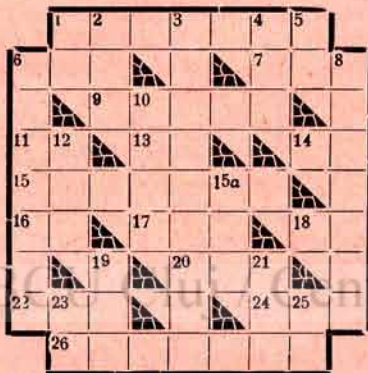

Vezeti: Jóska bácsi

Kedves kis cimborák! Örömmel köszüntelek benneteket a nagy szünidő kezdetén. Remélem a szünidőben megelégnék az én póstám is. Nemcsak megfejtések, de ujak is jönnek majd. Lehet beküldeni pótló, csiga, közmondás, földrajz, titkosírás és keresztrejtvényt. A hibátlan rejtvényeket közölni fogjuk.

Keresztrejtvény.

Beküldte: Daday Ádám VI. el. o. t.
és Daday Zsolt III. el. o. t. Semesnye.

Vízszintes sorok: 1. vizesés, 6. egyik érzékszervünk, 7. vizi növény, 9. leánynév, 11. névelő, 13. számár mondja, 14. fűszer, 15. iparos, 16. ábécé eleje, 17. DHL, 18. jó kenyérré kenve is, 20. mutatónévmás, 22. hosszúság mértéke, ácsok használják, 24. akkor első három betűje, 26. aki Londonban lakik.

Függőleges sorok: 1. Zoro mássalhangzói 2. előkelő, 3. almaszedő teszi, 4. sas szavai keverve, 5. visszafelé fa része, 6. zsebóra része, 8. szószék, 10. ijed másképpen, 12. ló csemegéje, 15a. erdélyi folyó, 19. vágó szerszám, egy mássalhangzó pótlásával és az utolsó magánhangzó ékezet hibájával, 21. TAN, utolsó betű pótlendő, 23. visszafelé: háziállat, 25. kérdő szócska.

Rejtvény pályázat.

Kis cimborák, jól ide figyeljete! Feladunk nektek most egy szót: **Kolozsvár**. Aki ennek a szónak a betűiből a legtöbb értelmes szót tudja szerkeszteni, az egy szép könyvet kap ajándékba.

Tudnivalók: A betűkből lehet egy-két-három szótagú szót képezni, de egy szóban az l és az á, r betűk legfeljebb csak kétszer szerepelhetnek. A szó többi betűi csak egyszer szerepelhetnek. Pl. ollóz, vár, Kolozs, stb.

Kihuzós képrejtvény.

Keressétek meg a csillagnál kezdődő legkisebb számot és kössétek össze a számokat. A rejtvény megfejtésénél be kell küldeni ennek a megfejtését is.

Rejtett nevek:

Kormos Mariska arca örökösen összemaszatolt.

A fenti mondatban négy folyó neve van elrejtve. Keressétek ki ezt a négy folyót.

Szótagpótló rejtvény.

— uda, — rdő, — ád, — z, — as, — az, — dó, — ó, — égy, — k, — aj, — lom, — ard.

Ha fenti betűket kipótoltjátok, a kis cimborák egyik ismert barátjának a nevét kapjátok.

Hogy beszélnek az állatok?

Mikor a malac a mezőről hazaszalad, ezt kiáltja:

— Kocsit a kanásznak! kocsit! kocsit! kocsit!

Az öreg disznó ezt röffögi rá:

— Taliga is jól esik! Taliga is jól esik!

Beküldte: Nagy Mihály.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. Egyes szám ára 10 lej. Magyarországon 12 pengő, Jugoszláviában 100 dinár, Amerikában 300 lej.

Főmunkatársak:

Teleky Dezső, Coltești.
Kormos Jenő, Chiend

* * *

Minden cikkért a szerzője felelős.